

прѣдприемателитѣ поухладѣва и въсхищението доста спа. По едни или по други причини, нѣкои членове става незадоволни, и не само че даватъ оставкитѣ си отъ членството, но почнуватъ даже да работятъ противъ учрѣждението, за основанието на което тѣ едно врѣме сж били толкозъ въсхитени. Мнозина други членове ся отчайватъ отъ това измѣнническо поведение на събратията си и съвсѣмъ охладяватъ. Най-послѣ учрѣждението умира, или ако продължава да сществува още за нѣколко врѣме, то само има име че е живо, а въ сщность е мъртво.

У насъ малко е развитъ духътъ за бодърствуване и постоянствување въ правото и доброто даже противъ най-отчаятелни съпротивления и обезсърдчавания. Но този духъ ни е необходимо потрѣбенъ, ако желаемъ да цвѣтять добри прѣдприятия у насъ, и ако искаме да ся осигори трайно народното ни единство и народната ни свобода и независимостъ.

И тукъ съмъ длъженъ да спомѣнж утѣшителното проявление у народний ни животъ. Отъ 6-й Септемврий 1885 год. насамъ народътъ най-блѣскаво е доказалъ че той е рѣшенъ да поправи този недостатъкъ на бързо обезсърдчавание. Съединението му, себепожертвуванието му и постоянството му срѣщо най-страшни съпротивления и обезсърдчавания за доброто на отечеството, сж по-горѣ отъ всѣкоя критика. Ако това честито проявление у народа продължава и въ бѣдѣще, то нашитѣ святи огнища сж трайно освободени отъ каквито и да сж похитители.

Тукъ можеше да ся поговори и върху промѣняемостъта въ мнѣнията, но за сега азъ само загатнувамъ въпроса. Златанъ лани бѣше върлъ либералець, есененъ Консерваторъ, пролѣщемъ Цанковистъ, лѣтостъ пакъ Консерваторъ, завчера Стамболистъ; вчера го извадихъ отъ служба, и днесъ той е . . . ; не, и той незнае какъвъ е. Въ разговорътъ ми съ одного отъ първитѣ народни дѣйци, той при друго каза: „Наший народъ нѣма